

בטחוני בצורה

גיליון שבועי לאמונה, בטחון, וכך מה שמקרב יהודי לאביו שבשמים

פרשת כי תצא תשפ"ה ~ 1 ~

לבקשת הצטרפות, שליחת סיפורים, תגובות והערות: מרדכי הכהן מלאכי ביתר עילית 5834817@gmail.com תא קולי 073-2490589

ההפגנה והנסיעה לדימונה

מספר הר"ר ש.ב. אליעזר דנציגר, ביתר:

בבעלותי דירה בדימונה, ואני מעוניין למכור אותה. לאחר שקיבלתי פניות משני מתווכים, קבעתי עימם להיפגש בדימונה ביום ראשון. במוצאי שבת, שמעתי שצפויות הפגנות סוערות בכל רחבי הארץ, וליבי נחמץ. למרות שהמשטרה אישרה הפגנות רק בתל אביב, חשש כבד ליווה אותי. הדרך מביתר לדימונה ארוכה, והחברה שמנהלת את הדירה סוגרת את שעריה בשעה 16:00.

עם בוקר, התברר שהמצב חמור בהרבה משציפיתי. ההפגנות פשטו בכל הארץ. תחושת התסכול גברה, שכן הבנתי שייתכן ואפילו אם אצא עכשיו, לא אגיע בזמן. למרות זאת, נחוש הייתי לצאת. הלב שלי הולם בחוזקה, ואני נושא תפילה בלחש.

בתוך האוטובוס לירושלים, הרגשתי את המתח עולה. הכבישים היו פקוקים, והפחד שלא אגיע בזמן התעצם.

כשהגעתי לירושלים, חשבתי על הדרך הקצרה ביותר לדימונה, אך ליבי נטה להתחמק מהתחנה המרכזית, שכן קיבלתי על עצמי בקבלה בלב להקפיד יותר על שמירת העינים, והתחנה המרכזית איננה המקום המסוגל לקיים קבלה זו... במקום זה, החלטתי לפנות לתחנה הבאה, בגשר המיתרים, וליבי ביקש יתד של אמונה, שהקב"ה יסייע לי.

התקשרתי שוב לוודא את המסלול, ונאמר לי שבעקבות ההפגנות כלל לא בטוח שהאוטובוס יגיע לגשר המיתרים, וכי סביר שהוא יצא מהתחנה הראשונה ישירות לדימונה.

חשבתי לעצמי, אולי חלום ההגעה לדימונה כבר התנפץ לרסיסים. אולם, לא הרפיתי. התפלה עדיין על שפתותי, והנהג פונה באמצע כביש בגין לדרך אחרת, ארוכה בהרבה, תוך כדי סיבובים ארוכים במבואות ירושלים, עד שהוא מגיע לכיוון התחנה האחרונה שלו בירושלים בהר חוצבים, והנהג מסביר שבעקבות ההפגנות הוא נוסע ישירות לשם ויעצור רק בתחנות שעל הדרך. בשמעי זאת חשכו עיני... איך אגיע במצב כזה לגשר המיתרים, כאשר הזמן העומד לרשותי קצר ביותר.

בין כך ובין כך הגיע האוטובוס לצומת הרטום בהר

נהג האוטובוס וכוונות המקווה

מספר הר"ר ישראל צבי שגור, ביתר:

בראש חודש אלול התחדשתי עם "כולל בוקר" חדש ברח' אבא שאול, ונטלתי עמי את נרתיק הטלית ותפילין שבדרך כלל אני מותיר בבית הכנסת, תחת בית שחיי, כדי שיהיו עמי בתפלת שחרית, בכולל החדש אחרי הלימוד.

נסעתי לכולל באוטובוס, ועמדתי ליד הנהג. הנהג, יהודי מזרחי בעל זקן שיבה פונה אלי אלי בשאלה מפתיעה, כאילו חיפש אותי בדיוק כדי לשאול אותה:

- האם מוכרת לך הנהגה כזו, של "נטילת ידיים ארבעים פעם" במקום שלא מתאפשרת טבילה במקוה?

- אכן, מקובלת הנהגה כזו בשם רבנו הבעל שם טוב זיע"א. ונהגנו כך בתקופת הקורונה.

- "ואיזו כוונות יש לכוון בעת הנטילה?"

- כאן חשתי מעט מבוכה. אינני זוכר. עניתי בכנות.

על פניו של הנהג נראו אותות אכזבה.

ואז נחו עיני על נרתיק התפילין שבידי. פתחתי את הנרתיק ושלפתי מתוכו את הספר הק' "ליקוטי תורה" של המגיד הק' מטשערנוביל זיע"א, שם מופיע הפירוט של כוונות המקווה הנ"ל סוף ליקוטים ישרים. הנהג ניצל הפוגה בתחנה שבה עלה ציבור גדול לאוטובוס, והעתיק לעצמו בחופזה את הכוונות כשפניו נוהרות משמחה.

ירדתי מהאוטובוס בתחושה עמוקה של השתאות, איך הקב"ה סיבב שדווקא ביום שבו נרתיק התפילין נמצא בידי באופן חריג ממש, הנהג מצא לנכון לשאול אותי שאלה כל כך לא שגרתית לגבי כוונות המקווה, שמופיעות בספר שנמצא היום בידי.

יש יד מכוונת המנהלת בדיוק את כל הפרטים הקטנים של חיינו!

א"ה: אילו סופר סיפור שכזה לפני שלושה עשורים, היו שולחים את המספר להסתכלות, מרוב שהוא מופרך... נהג אוטובוס תח"צ, כוונות של מקוה, תוך כדי נסיעה. מי כעמך ישראל!

• 2 נקודות הפצה נוספות לקונטרס "בטחון מהו":

• חיפה — 0548494514

• אלעד — 0527635671 רח' יונתן בן עזיאל 1

וכך הגעתי ב"ה לדימונה בזמן, כשהחברה היתה פתוחה עדיין, ופגשתי את המתווכים.

אף על פי שהעסקה טרם הושלמה, הרווח הרוחני שלי היה עצום. זכיתי לעמוד בנסיון ולהוכיח כי השי"ת דואג לי על כל צעד ושעל, רווח שהוא גדול יותר מכל רווח גשמי בעולם!

לטובת חברי - נשברה רגל פרתי!

מספר ידי"נ הר"ר יהושע פאליק וייס שיחי, חיפה:

כידוע עירנו חיפה הומה בנופשים בתקופה זו של בין הזמנים. ביום שלישי בשעה מאוחרתבלילה מתקשר אלי ידיד חיפאי, שבימים אלו דירתו מושכרת, ובקשה בפיו.

קולו נשמע נרגש ומודאג. הוא שיתף אותי בשידוך חשוב שמתקדם, ושללו נדרש בדחיפות את הקוד של "דור ישרים", שנמצא בביתו... הוא ביקש את עזרתי בענין, ומיד עניתי "בשמחה רבה".

הוא ניסה לתאם עם השוכר, אך שוב ושוב הטלפון לא נענה. הרגשתי את הלחץ שלו, וניסיתי להרגיעו: "אני זמין עד מאוחר בלילה, וכשהשוכר יחזור אליך אמהר ואקפוץ לביתך". שעות חלפו, ונותרנו ללא מענה. הבטחתי לו שאעמוד לשירותו גם למחרת בבוקר, אך ציינתי שאני מתעתד לצאת לים עם ילדי, ויהיה לי קשה להיות זמין.

למחרת אכן יצאנו לים, ותוך כדי השהות בים הכה בנו גל גדול וכולנו יחד התהפכנו לתוך המים, ומשקפי נשטפו ונפלו לים... מאותו רגע, עולמי הפך מטושטש ולא ברור, המספר שלי גבוה מאוד... מספר 13.... ואני לא רואה כלום!!!

הילדים הציעו: "בואו נחפש כולנו יחד!" וילד נוסף אומר: זה ממש לחפש מחט בערימת שחת... ואז אחד מילדי מכריז: איך אומר מרדכי מלאכי: "לטובתי נשברה רגל פרתי"!!! התרגשתי מהתשובה הפשוטה של הילד. עניתי ואמרתי: אכן הצדק עמך! אני לא יודע איך, אבל זו האמת, ואולי עוד נזכה כולנו לראות איזה טובה תצמח מזה!

התייאשנו מלמצוא את המשקפים. נשארנו להשתעשע במים ובחול, ואחר חזרנו הביתה. ניסינו לחפש את המשקפיים החלופיות בבית, אך הן לא נמצאו במקום המיועד להן.

בערך בשעה 11:00 מתקשר אלי ידידי: "הצלחתי ב"ה לתפוס את השוכר! אתה יכול לגשת לבית עכשיו".

עשיתי כדבריו, ואז הוא אומר לי כמתבדח: "עכשיו אתה

חוצבים, וירדתי שם בערך בשעה 12:00 תוך כדי השלמה שאני אזדקק לניסים כדי להגיע היום לדימונה עד השעה 16:00

באותה נקודת משבר, כשירדתי בצומת הרטום, נשאתי בלבי תפלה. במחשבה מהירה, עלתה במוחי ההבנה שייתכן שבנגב אין הפגנות, ואם כך אוכל להתקדם לכיוון דרום בכל דרך אפשרית. התקשרתי למוקד התח"צ ונעניתי שיש אוטובוס לאופקים בעוד 20 דקות מתחנה מרכזית "הארזים" שבצפון ירושלים, שהיא מקום שמיועד ומשרת בעיקר את האוכלוסייה החרדית של צפון ירושלים.

פניתי לתחנת "הארזים", ואחרי דקות מועטות, לאחר שנחתי מעט אני רואה לפתע נכנס אוטובוס קו 358 לדימונה, ואנשים עולים... אני שואל מאן דהו "לאן זה?" והוא עונה לי בשיא הפשטות "לדימונה". ואני שואל אותו: בגלל ההפגנות הוא יוצא היום מפה? והוא עונה לי "לא, זוהי התחנה הראשונה הקבועה שלו" ואני מוסיף ומקשה: אבל בכלל לא אמור להיות כעת אוטובוס לדימונה... והוא עונה לי: נכון, זה הקו של 11:30 ובגלל ההפגנות רק כעת הוא הצליח להגיע באיחור של 50 דקות...

הבנתי שזהו אותו אוטובוס שקיוויתי לתפוס מלכתחילה, אך הוא התעכב בגלל ההפגנות. עכשיו, כל החלקים התחברו.

כשהאוטובוס עבר בגשר המיתרים ראיתי שהדרך פנויה לחלוטין, אין הפגנות ואין פקקים... הקב"ה סיבב שהנהג יחליט שיש הפגנות בגשר המיתרים ולכן יסע בדרכים חלופיות ויוריד אותי בצומת הרטום הקרוב יחסית לצומת הארזים - בלי שאני אצטרך לגלות זאת בשלב מאוחר יותר ולנסוע בעוד אוטובוס או לרדת ברגל, ועוד חצי שעה אחרי זמן היציאה הרשמי של האוטובוס, רק כדי לגלות שבדיוק ברציף ממולי מופיע בדיוק הרגע האוטובוס לדימונה של השעה 11:30 - זה שרציתי להספיקו מלכתחילה.

תחושת ההתרגשות וההודיה מילאה אותי. הבנתי שהקב"ה כיוון את דרכי בדיוק מושלם, כדי שאגיע לתחנה המתאימה בזמן הנכון. הוא מנע ממני להיכנס לתחנה המרכזית, וחסך ממני המתנה ארוכה בגשר המיתרים.

סבור הייתי שהתחנה המרכזית זוהי התחנה הראשונה, אם הייתי נכנס לתחנה המרכזית ונכווה בעיניים ובנוסף גם מגלה שהאוטובוס כלל לא יוצא משם, נקל לתאר את האכזבה... ואם האוטובוס מביתר היה מוריד אותי בגשר המיתרים אזי או שהייתי נכשל ונכנס לתחנה המרכזית, או שהייתי עומד בגשר המיתרים כשעה בחום היוקד ללא כל עדכון אם האוטובוס בכלל אמור לבוא.

פרשת כי תצא תשפ"ה ~ 3 ~

בחובות המכבידים... חלום באספמיה... והנה מתברר שאכן יש אחד כזה, והוא נמצא פה בסמוך! רק צריך לפנות אליו והוא נענה, להאמין בו והוא עוזר.

בנוסף לכל, הגיליון הנוכחי, הוא "ספר מוסר" כפשוטו! והגיע ממש בעת הנכון בחודש אלול, כאשר כל יהודי מחפש איך להתקרב לאבא שבשמים, המלך בשדה! מה יותר מתאים להתקרב לאבא שבשמים מלחיות באמונה וביטחון ולהתעצם בזה! שנים של לימוד בענייני אמונה לא גרמו ללבי להתהפך כמו מאמר בודד זה! כל שבוע אני מסיים לקרוא ואז מעביר את הגיליון לאבי מורי, שמעביר אותו לאחי, וכך שרשרת שלמה... השבוע אני לא מעביר לאף אחד... עטפתי את הדף וטמנתי אותו בחיקי כקמיע של הצלה. אולי היה כדאי שתמנע מלכתוב גליונות חדשים כמה שבועות, כדי לאפשר להפנים את המסרים העוצמתיים של פר' שופטים!

ולסיום: מסופקני אם אתה בעצמך שמת לבך לעובדה המאלפת הבאה: בדיקה פשוטה מעלה, כי "שתי התביעות המפורסמות" שהגשת והסתיימו בהצלחה כלכלית מדהימה, הוגשו בשנת תשע"ו - תשע"ז, ממש אותה שנה שאחרי אותו "מעמד כבוד התורה" המתואר באותה אגרת מרגשת! כמה לא מפתיע!

~~~~

את תגובה דלהן בחרתי להביא בגלל המתקנות הנוטפת מקולמוסו של הכותב.

אליך ידידי וידיד כל בית ישראל כל הנקא בשמי"...

הן אמת, שרבים רבים מידידי מכירים לי בשמי" וחתימת דברי - מרדכי בן שולמית, ואף המה ביקשוני לכתוב יותר בתכיפות, כפעם בפעם.

ואף אני אענה כנגד המברכים הן עסקינן בבמת יחיד ולא בבמת ציבור.

אך במחשבה שניה, הן קרבן תודה נחשב מקורבנות נדבה שמקריבים אף בבמת יחיד,

ועל כן אציגה נא עמך מן דברי אשר אמי, בבחינת ישלח דברו ויפאם, ואשליקה להגיד לאדני למצא מן בעיניך, ואתה עשה בהם כטוב בעיניך, ואתה אמת ידעתיך בש"ם ואולי גם מצאת מן בעיני.

בראשית מילי, אבטא רחשי, מעמקי נשמתא אשר בליבי, על כך כי האת, האה, הגיליון האחרון/ראשון היה מופלא ביותר, וכאחד שזכה להחזיק מעט בקולמוס הלב - ותמידין כסדרן הנני מתענג על תוכן גליונותיך המוגשים בחן ובחסד, כלית חן הינם מטבעות הלשון השזורים בניי לביני.

אך הפעם, כל כך הרבית להביא ממתנת ה' בידך ובעטך, עד שדומני שהתפספס לך להדגיש משפט / הגדרה כל כך מדויקת ומושלמת בגדרי הביטחון. ודברי מכוונין על דבריך - "כשהאמונה חזקה דייה עד שהיא הופכת לרגש - זהו ביטחון".

וז הגדרה מושלמת כל כך. להביט בכל עבר ולחיות מתוך רגש באמונת אומן. כשהרגש של ביטחון הופך לחלק מאיתנו, אז גם אם אתה ישן שבת שלימה כשעל מיטתך בחדר משכבך קערה לקבל נזילה מן הגג מהקורות עמי בשבת האחרונה אתה מקבל את זה ברוגע ובשלווה באמת.

וכשהרגש של ביטחון הופך לחלק מהאדם, אני ואתה, בן האנוש, בכל תהלוכותיך צופה ומביט ורואה פי קל העצמים ילכו איש בשם אלקי, ונאנקנו גלף בש"ם ה'.

אציין אנקדוטה, נוספת, מושבת האחרונה.

אני הנני ממתפללי בית ה' גדול בעיר הקודש והמקדש, ומטבע הדברים ישנם בו בתכיפות אחת לכמה שבתות שמחות עליה לתורה לחתני הקהילה, ופעמים אף שניים ושלושה בשבת אחת.

עומד לצפות בכל הסודות האישיים שלי"... הרגשתי שמאחורי האמירה המבודחת מסתתרת תחושת אי נעימות אמיתית מצדו. טבעי שהוא היה מוטרד מהחדירה המאולצת לפרטיות שלו, במקום הכי אישי בבית. אמרתי לו: "לטובת חברי נשברה רגל פרתי!!! סיפרתי לו את סיפור המשקפים, ואמרתי שאני יכול כרגע רק למשוך ולחפש את הניילונים הספציפית בתוך המגירה, הכרטיס של דור ישרים מגיע בצורה מוכרת, בניילונים קטנה עם פס-גור אדום, כך שאפשר לשים לב ולאתר אותו גם ללא משקפים, אך לראות ולקרוא את שאר המסמכים האישיים, גם אם אני ארצה - אינני יכול!!!"

באותו רגע, הבנתי את השלמות שבתמונה. כדי למנוע משכני וגם ממני אי נעימות, הקדוש ברוך הוא דאג לעכב את השוכר, לגרום לי לאבד את משקפי, ובכך, להבטיח את פרטיותו של חברי בצורה הטובה ביותר, וכך הבאתי לו את הקוד המבוקש ללא חשיפה של שאר הדברים האישיים. ובדיוק ברגע הנכון.

ב"ה השידוך נגמר בשעה טובה ומוצלחת.

ביום שישי מצאתי את המשקפים החלופיות סמוך למקום שבו חיפשתי אותם... ברור, עכשיו הם כבר לא מפריעות לפרטיות של אף אחד!

עקבות הנכת, - תוצאות n6e2:

נ.ב. מטבע הדברים, לגיליון האחרון, הגיע צונאמי של תגובות. מפאת קוצר היריעה אצטט כאן שתיים: התגובה הכי נפוצה: "איך ידעת לשלוח את זה בדיוק השבוע..."

כותב מרביץ תורה נכבד מירושלים עיר הקדש:

זכיתי להיות מאלו שקיבלו את האיגרת המאלפת הזאת לפני שבוע שנים. זה לא גרם לי לוותר על הקריאה פעם נוספת. להיפך.

אני קורא את האותיות הזעירות והמאתגרות, ואתה מרטש את ליבי.

שובר אותו לרסיסים. משלים מחדש, מדביק. ועושה בליבי ככתון שלך.

קראתי בנשימה אחת, עובר על זה שוב ושוב בעיון רב מאוד מאוד.

כבר שנים שאני קורא כל שבוע בלי להחסיר, אבל השבוע מצאתי את לחיי רטובות. קראתי ודמעתי, דמעתי וקראתי.

ר' מרדכי היקר, נפחת בי רוח חדשה, החייתיני!

כל מילה פנינה זוהרת! הענקת לי מתנה של מליון דולר!

באחת מהפינות החבויות שבסיפור מצאתי גם את התפקיד הקטן שמלאתי בשעתו...

בביתי שלושה צאצאים מאורסים ב"ה, אני מצוי כעת בתוך גלגל ענק של חובות, והתקשיתי להרדם. נטלתי את הגיליון לידי והתאמצתי לקרוא את האותיות הקטנטנות... כשסיימתי לקרוא קפצתי מהמיטה ופצחתי בריקוד חרישי... מה לך דאגה? מי לך דואג! הלא יש לנו אב זקן ואוהב המטפל בכל.

זה שנים שאני שואף חולם שיבוא מישהו, איזה מלאך לבן, ויטפל

עמוק שנוצר ברגל בצבע מדאיג.

כאשר הרוחות נרגעו הרהרתי לעצמי מה התחולל כאן.

הרי אם הרגל היתה תפוסה כמה דקות נוספות, כאשר במשך כל הזמן מנסים לחלץ אותה וע"י כך הלחץ על הרגל מתגבר, הנזק והכאב היו גוברים בהרבה.

מתברר שהקב"ה כיוון את זה כך שפתיחת החלון היתה ברגע המדויק, שכן בלי זה לא הייתי שומע דבר!

כמו כן הימצאותו של האיזמל במרפסת, לאחר כמה שנים שהוא שכב במנוחה מוחלטת על הגג. ובדיוק בשבוע זה החליט מי שהחליט להורידו! גם היא מורגשת כמכוונת משמים. כשניסיתי לחשוב אם היה לי משהו חילופי בבית להציע לשכן כדי לטפל בסורג, לא מצאתי כזה.

ואחרון חביב: לולי היה קיים העלון היקר אותו אתם קוראים עכשיו, לא הייתי מעלה בדעתי שיש כאן מאורע מיוחד של השגחה... רק ההרגל בהתבוננות איך ה' משגיח ומסובב את מקרי החיים לטובתנו, מעוררת את תשומת הלב לפרטים אלו!

שליחת ההשגחה - טעות הקלדה

מספר הר"ר חנוך העניך אירנשטיין שיחי', בני ברק:

שלום וברכה למזכה הרבים שסיפוריו והגיגיו הם יסוד ומעלה לעובד ה' המעונין לשרוד את העולם ואת הטבע ההעלם שסביבנו בלי לרדת מהדבקות והקרבה לאבא היקר שלנו!

אני מתגורר במרכז בבני ברק ושולח את ילדיי לחיידר של הקהילה שלנו. השנה בני אפרים שיחי' נכנס ללמוד בכיתת הפעוטון. עקב הכירות אישית רבת הערכה עם המלמד ר' עזריאל, מאוד חפצתי שבני ילמד בכיתה שלו, ולא באחד מהכיתות המקבילות.

שאלתי את האחראי על הכיתות בגן והוא ענה לי שלפי הגיל של הילד הוא אכן יהיה בעז"ה בכיתה של הרבי עזריאל, ואכן הוא נכנס לכיתה זו וכולם היו מרוצים.

בחלוף שני ימי לימוד נודע לי שהסיפור הוא יותר פלאי. היו ברשימה זו 40 ילדים שנכנסים בתחילת השנה, ולכן חילקו אותם לשתי כיתות של 20 לפי הגילאים שלהם.

אפרים שלי היה במקום ה-21 ולפי זה הוא היה רשום אצל הכיתה השניה, שלא כרצוני, אבל באופן "לא הגיוני ולא מוסבר" האחראי על הזנת הנתונים למחשבי הת"ת "טעה", והקליד את תאריך הלידה של ילד אחר שקדם לאפרים בצורה מוטעית, וכך גרם שגילו של הילד "צנח" בכמה חודשים, מה שהביא ישירות לכך שבני היקר אפרים נכנס במקומו לכיתה הרצויה בעיני.

תודה רבה לה' יתברך!

מנהג ישראל תורה, ואף אצלנו כבכל תפוצות ישראל, זורקים נשים צדקניות על החתן הפקלעך לששון ולשמחה.

אגב, שגור על לשוני, שזהו להרגיל החתן שזורקים עליו חבילות מלמעלה, והם מלאים כל טוב, גם אם זה ממש כואב לפעמים, וגם אם זה "צולף" לו על פניו, או על רכושו הנאה, לעולם זה מלא בכל מיני טוב, והוא פשוט.

והאמת, זה פשוט מדהים להביט על ילדי ישראל הטהורים, היאך שמתחילת קריאת הפרשה מתמקמים להם, מי זה שמנסה לתפוס מקום טוב באמצע, ומי זה שמגיע מצויד בשקית מוכנה מראש לקלוט הפקלעך ישירות, למען ידיו יהיו פנויות לקלוט ולתפוס עוד ועוד.

זר לא יבין זאת...

וכמעט כבכל פעם מחדש עולה התמונה שהתרחשה השבוע במיוחד: במרכז הבימה, עמד ילד, שממש שמר על מקומו בחזקה, הגיע מצויד בשקית מרשרשת גדולה, מיקמה על ידיו באופן המיטבי. וכולו אומר "אני הולך היום לעשות כאן קופה". - ובמבחן המציאות, בקושי נפלו לידי שניים... כאשר לידו רעהו, במיקום 'פחות טוב', תפס כמות נכבדה למדי לא ספרתי....

והרי כך אנחנו נראים, אולי לא עם הפקלעך של שקל וחצי אלא של מיליון וחצי. אבל זה בדיוק אותו דבר. לא משנה היכן נתמקם, לא משנה מה נעשה.

מה שכתוב למי שכתוב!

בברכה, בהערכה, ובידידות, מרדכי בן שולמית.

החלון נפתח ברגע הנכון

מספר אחי הר"ר חיים עוזר מלאכי שיחי', ירושלים:

באחד הימים החמים של השבוע לקראת ערב, מזג האוויר הלילי איפשר סוף סוף לתת הפוגה למזגן העייף, ולהנות מאוויר הרים ירושלמי צלול. ברגע שפתחתי את החלון אני שומע את השכן צועק לעזרה, נדרכתי להבין מה קרה, שכן במשך שנים רבות שאנו מתגוררים בשכנות לא זכור לי ששמעתי אותו צועק אי פעם.

ניסיתי להבין על מה המהומה, ומהקולות שהגיעו אלי הבנתי שהרגל של הילדה נתקעה בין הסורג לגדר האבן. הילדה צורחת מכאב, וההורים מנסים לשחרר את רגלה, ללא הצלחה.

בהבזק של רגע הבנתי שמה שנדרש כאן הוא איזשהו מוט ברזל ארוך שאפשר להשחילו בין המעקה לגדר, ובעזרתו להרחיב מעט את הרווח של המעקה, כדי לשחרר את הרגל הלכודה. עם כל רגע שחולף צעקותיה של הילדה מתגברות, והלחץ גובר. בתחושה של בהילות אני מנסה לחשוב אם יש לי משהו כזה בבית ואני נזכר באיזמל שזרוק על רצפת המרפסת בימים האחרונים. אחד הילדים הוריד אותו מהגג שם הוא היה זרוק מאז שהקבלן שבנה את המרפסת סיים את עבודתו. רצתי להציע את עזרתי, ואכן בעזרת האיזמל הרגל השתחררה, ואז נחשפנו לשקע